

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Παπάδες και πνευματικοί, δασκάλοι και γουμένοι
 ελάτε ν' ανδροικήσετε μιαν λύπην ταιρκασιμένην,
 ν' ακούσετε τα θαύματα του αγίου Γεωργίου,
 που έρχεται η μέρα του κοστρείς του Απριλίου.
 Δευτέρα εν της Καθαράς, που κάμνουν την νομάδαν,
 κι εξεβην απο το σπίτιν του την πρώτη εβδομάδαν,
 και τρείς ημέρες έκαμεν να ρέξη το Βερούτιν,
 ψουμίν, νερόν δεν βρίσκεται εδώ 'ς την χώραν τούτην
 ψουμίν, νερόν έχει πολλύν, άμμα ν' μακρα 'ς το πλάτος,
 κει μέσα εκατοίκησεν ένας μεγάλος δράκος,
 και δεν αφίνει το νερόν 'ς την χώρα για να πάη,
 για τούτο εκινδύνεψεν η χώρα να πεθάνη
 πταίνιν του εκάμασιν πόναν παιδίν να φάη,
 να ξαπολύση το νερόν, 'ς την χώραν για να πάη.
 Κι ούλοι είχαν εξ οκτώ κι επέμπαν του το έναν,
 μα ήρτεν γυρίν τ' αφέντη τους του μέγα βασιλέα
 και κείνος άλλην δεν είχεν, μόνον μια θυγατέραν,
 που έλαμπεν σαν ήλιος που λάμπει κάθι μέρα,
 και ο σκοπός του ήτανε για να την υπαντρέψη,

Παπάδες και πνευματικοί, δασκάλοι και γουμένοι
 ελάτε ν' ανδροικήσετε μιαν λύπην ταιρκασιμένην,
 ν' ακούσετε τα θαύματα του αγίου Γεωργίου,
 που έρχεται η μέρα του κοστρείς του Απριλίου.
 Δευτέρα εν της Καθαράς, που κάμνουν την νομάδαν, 5
 κι εξεβην απο το σπίτιν του την πρώτη εβδομάδαν,
 και τρείς ημέρες έκαμεν να ρέξη το Βερούτιν,
 ψουμίν, νερόν δεν βρίσκεται εδώ 'ς την χώραν τούτην
 ψουμίν, νερόν έχει πολλύν, άμμα ν' μακρα 'ς το πλάτος,
 κει μέσα εκατοίκησεν ένας μεγάλος δράκος, 10
 και δεν αφίνει το νερόν 'ς την χώρα για να πάη,
 για τούτο εκινδύνεψεν η χώρα να πεθάνη
 πταίνιν του εκάμασιν πόναν παιδίν να φάη,
 να ξαπολύση το νερόν, 'ς την χώραν για να πάη.
 Κι ούλοι είχαν εξ οκτώ κι επέμπαν του το έναν, 15
 μα ήρτεν γυρίν τ' αφέντη τους του μέγα βασιλέα
 και κείνος άλλην δεν είχεν, μόνον μια θυγατέραν,
 που έλαμπεν σαν ήλιος που λάμπει κάθι μέρα,
 και ο σκοπός του ήτανε για να την υπαντρέψη,

και τώρα, θέλων μη θέλων, του δράκου 'ννα την πέψη. 20
 Αδύνατον άλλον λοιπόν αυτός, δια να κάμη,
 μόνο την θυγατέραν του την πέμπει, για να πάη.
 Και πρώτον κειν η λυερή 'ς την τσάμπραν της αλλάσσει
 με κλάματα και οδυρμούς χαμαί γης και θαλάσσης.
 Ενέην μέσα κι άλλαξεν ρούχα της φορηχιάς της, 25
 με μακριά, μήτε κοντά, ίχια της ηλικιάς της.
 Π' αππέσσω φόρησεν χρυσά, π' αππέξω χρουσταλλένα,
 τέλεια π' αππέξω φόρησεν τα μαργαριταρένα,
 φορεί και την κορώναν της κι ελάμνισεν να πάη.
 Που την θωρεί η μάνα της, κόντειψνε να πεθάνη, 30
 κι επολογήθην κι ειπέν της με δυό χείλη καμένα:
 "Και πού πάεις, κόρη μου, κι αφίννεις με εμέναν!
 Εγίω ποθούσα, κόρη μου, για να σε υπαντρέψω,
 και τώρα έτσι έξαφνα του δράκου να σε πέψω!
 'Π' αφίς ήσουν τριών χρονών κι επήγαινες τεσσάρων, 35
 να' χεν σε πέψω, κόρη μου, καννίχιν εις τον Χάρον,
 παρά και στέλλω σε τωρά 'ς τον δράκο να σε φάη,
 να ξαπολύση το νερόν, 'ς την χώρα για να πάη.
 Βασιλοπούλλα, κόρη μου, που να 'χης την ευκήν μου,
 ελύθησαν τα μέλη του και τρέμει το κορμίν μου. 40
 Και να 'τουν τρόπος, κόρη μου, δια να σε γλυτώσω,
 εδίουν το βασίλειον, μου, να σε ελευτερώσω".
 Κι ετρέχασίν τ' αμμάδια της, σαν τρέχει μία βρύσι,
 που χύννεται ορμητική χωρίς καμιάν στήσιν
 και έδερνεν το στήθος της κι ετραύαν τα μαλλιά της, 45
 και έσκιζεν τες βούκκες της με τα ονύχια της.
 Η κόρη της την πόνησεν με θλιβεράν καρδίαν
 και λέγει της, "μητέρα μου, έχε παρηγορίαν,

κι αν κλάψης κι αν ησκοτωθής, εμένα δεν γλυτώννεις,
 'πο δράκονταν τον πονηρόν δεν με ελευθερώννεις. 50

Έτσι ήταν η τύχη μου, ετσ' ήταν το γραφτόν μου,
 εις την κοιλιά του δράκοντα να κάμω το θαφειόν μου".
 Κι αφίννει και την μάναν της με πλήξιν και με πόνον,
 και είχεν τη ορπίδαν της εις τον θεόν τον μόνον.

Και πιάννει κείνο το στρατίν, κείνον το μονοπάτιν, 55
 το μονοπάτιν βκάλλει την 'ς του δράκου το σκιάδιν,
 'ς του δράκοντα του πονηρού, που θέλει να την φάη.

Και κ' ηυρέν πέτραν ριζιμιάν και πάνω της καθίζει,
 κι αρκίνησεν η λυερή να δακρυολοίζει
 κι απο τον θρήνο, που κάμεν η γη κατατρομάζει, 60
 κι ο ουρανός την πόνησεν κι αμέσως συννεφιάζει.

Δακρολοούσε κι' έλεεν "δοξάζω σε, θεε μου,
 εις την ανάγκην μου αυτήν, θεέ, βοήθησε μου.

Θεέ, κι αν είμαι πλάσμαν σου, Χριστέ, κι επάκουσέ μου,
 την ποθητήν μου την ζωήν 'πο δράκον γλύτωσέ μου". 65

Άλλ όμως από τον πολλύν τον θρήνον δε εκείνον,
 επήρεν εις τ' αμμάδια της ένα μεγάλον ύπνον.

Επήρεν το κι εξύπνησεν με θλιβερήν καρδίαν,
 κι επρόσμενεν τον δράκονταν να κάμη συντροφίαν.
 Και ο μεγαλοδύναμος πολλά την ελυπήθην, 70

κι επάκουσέν της την στιγμήν 'ς αυτόν, που προσευκήθην.

Και κει χαμαί, που στέκετον με θλιβεράν καρδίαν,
 θωρεί τον α Γεώργιον που την Καππαδοκίαν,
 και με την σέλλαν την χρυσήν, τον άππαρον τον γρίβαν,
 κι επέρνεν δε απο εκεί να πά 'ς την εκκλησίαν. 75

Βλέπει την κόρην μανιχήν 'ς του δράκου το σκιάδιν,
 του δράκοντα του πονηρού, που ννά' ρτη να την φάη.

Εστάθηκεν ο άγιος, την κόρην ερώταν την:
 “Ίντα γυρεύεις, λυερή, ‘ς του δράκου το σκιαδίν,
 του δράκοντα του πονηρού, που ννά ‘ρτη να σε φάη;” 80

Και κείνη αποκρίθηκεν, “ρέξε να πας, αφέντη,
 ρέξε να πας, αφέντη μου, κι εν άδικον και κρίμαν,
 εις την καρδιάν του δράκοντα να κάμης’ σου το μνήμαν”.

Ο άγιος εθέλησε την κόρη να την σώση
 και πονηρόν τον δράκονταν, για να τον εσκοτώση, 85
 και παραύτα επέλεξε που τον γριβίν αππάριν,
 κι ευτύς της κόρης το δωσεν απο το χαλινάριν.
 “Σύρε το, κόρη σύρε το, τ’ αππάριν να ποδρώση,
 κι όντας ιδής τον δράκοντα κάμε ‘ς εμένα γνώσιν”.

Κι ο άγιος επλάγιασεν εκεί και εκοιμάτουν, 90
 και μετ’ ολλίγον άκουσεν αυτού την μουγγαρκάν του
 κι ο άγιος, που την δροικά, αμέσως εσηκώστην,
 και το χανκιάριν το χρουσόν ‘ς την μέσην του εζώστην.

Πάνω σε κείνην την στιγμήν ο δράκος αναφαίννει
 κι ελάβριζεν το στόμαν του, ωσάν λαμπρόν, π’ αφταίννει. 95
 Που τον θωρεί ο άγιος, ευρέθην εις την σέλλαν,
 και παίρνει και ‘πο πίσω του ευτύς και την κοπέλλαν.
 Ο δράκοντας, που την θωρεί, εκίνησεν κοντά τους,
 κι ευτύς με τέτοιας λοης στέκει και χαιρετά τους

“Ωρα καλή σου, μπούκκωμαν, ώρα καλή σου, γέμμαν, 100
 και ως τα λιοβουττήματα ποστάζουμεν τα τέλεια.
 Πρώτα τρώω τον άδρωπον κι ύστερα την κοπέλλαν,
 και ύστερα τον άππαρον ‘πο την χρουσήν την σέλλαν”.

“Μπούκκωμαν τρώεις χανκιαρκάν, το δείλις αλυσίδιν,
 κι ως τα λιοβουττήματα γινίσκεσαι παιχνίδιν”, 105
 κι εγύρισεν τον άππαρον, με πλάνον για να πάη.

Που τους θωρεί ο δράκοντας, γυρεύκει να τους φάη
 αλλά σε κείνην την στιγμήν και εις αυτήν την ώραν,
 μιαν χανκιρκάν του έδωκεν του δράκοντα 'ς το στόμαν,
 κι ο δράκος εμουγγάρισεν κια θάμματα 'μολόαν, 110
 και κεί που την έφαεν, το γαίμαν επιτούσεν,
 και πάνω εσηκώννετον και κάτω εδιούσεν.

Και ξεπεξεύκει παρευτός την κόρην 'που τ' αππάριν,
 λαλεί της "παρ το, σύρε το ετούτο το λιοντάρι. 115
 Πάρε το, κόρη σύρε το 'ς την χώραν του κυρού σου,
 εκεί εις το παλάτιον του περιποθητού σου,
 για να τον δούν οι χριστιανοί, δια να πιστευθούσιν,
 για να το δουν οι άπιστοι, όλοι να βαφτιστούσιν".

Η λυερή φοήθηκε τον δράκοντα να πιάση,
 γιατί τον είδεν να λακτά αυτόν και να τaráσση 120
 αλλ' έπειτα η λυερή μ' αγίου βοηθειαν
 τον έπιασεν τον δράκονταν ευτός με αφοίαν
 και έσυρνε τον κατά γης κι έπαιρνε τον 'ς την χώραν.

Πάνω σε κείνην την στιγμήν και εις αυτήν την ώραν,
 ο δράκος εμουγγάριζεν κι η χώρα εν, που σείστην, 125
 και το σκαμνίν του βασιλιά εσειστήν κι εραϊστήν.

Κι ο βασιλιάς αρώτησεν, "ιντα 'νι, που συμβαίννει,
 'ς την μουγκάραν, π' ακούσαμεν, η γή ευτός να τρέμη!"
 "Όσοι τον εμισούσασιν, λαλούν του, πως συμβαίννει, 130
 και έρκεται η κόρη του τον δράκονταν και φέρνει,
 "να φά και την βασίλισσαν κι εσέν τον βασιλέαν,
 και όλους σου τους μισταρκούς, που βρέθονται σ' εσένα"
 αλλ' όσοι την εμάθασιν ετούτην την αιτίαν,
 του είπασιν καταλεππώς πάσαν την αληθειαν.

κι ο βασιλιάς χαρούμενος τότες τους απεκρίθην: 135
 "Και ποιός ένι ο άνθρωπος, που μου καέν την χάριν
 κι' εγλύτωσησεν την κόρη μου 'πο τούτον το λιοντάριν;

Πρέπει να του δουλεύουμε νύχταν και την ημέραν
 κι εγώ και η βασίλισσα κι η μια μου θυγατέρα
 να δώσω και την κόρην μου, για να γίνη γαμπρός μου, 140
 να κάτση εις τον θρόνον μου, ώσαν παιδίν δικό μου".
 Και νάσου και τον νιούλλικον ομπρός του κι ανεφαίνεται
 και, σαν ατός ολόχρυσος, τον δράκονταν να φέρνει.
 "Εγώ 'μαι, που σου καμά", λαλεί, "αυτήν την χάριν,
 κι εγλύτωσα την κόρην σου πο κείνον το λιοντάριν. 145
 'Εν θέλω 'γίω την κόρην σου, για να γινώ γαμπρός σου,
 ούτε να ονομάζουμαι ωσάν παιδίν δικό σου,
 μον κει χαμαί 'ς τον σκοτωμόν εκείνου του θερίου
 να κτίσης μιαν εκκληχιάν τ' αγίου Γεωργίου,
 του θαυμαστού και του κοντού, του μέγα στρατηγίου, 150
 και έρκεται η μέρα του κοστρείς του Απριλίου
 αντίς νερόν ροδόστεμμαν, αντίς πηλόν χρυσάφιν,
 αντίς τον ψιντροχάλικον αδρόν μαργαριτάριν
 που μέσα να ν' ολόχρυση, π' αππέξω χρυσταλλένη,
 που πάνω, που ν' η τρούλλη της, να ν' μαργαριταρένη, 155
 και με τα αμάξια το κερίν και με τ' αχχια το λάδι,
 και με τα βορτωνόμουλα να φέρνης το λιβάνι".
 Κι όσα του είπεν έκαμεν κι όσα του αναγγέλει,
 ούλα τα ετελείωσεν, καθώς του παράγγελλει.
 Ζωήν και χρόνια να 'χετε όσοι κι αν τ' αδροικάτε, 160
 τον άγιον Γεώργιον να τον δοξολογάτε.
 Η πεταλλίνα ' πέτασεν κι ατός χρυσός λοάται,
 και κείνος που τον ποιήσεν σαν ποιητής λοάται,
 κείνου πρέπει μακάρισι κι εμέναν τ' ως πολλά 'τε
 ζωήν και χρόνια να χετε εσείς, που τ' αδροικάτε, 165
 κι οσ είστε ποιητάρηδες να το κοκκαλοάτε.

Μυροφόρα Κάνικλίδου, Κυθρέα

Ταινία Γ'1961